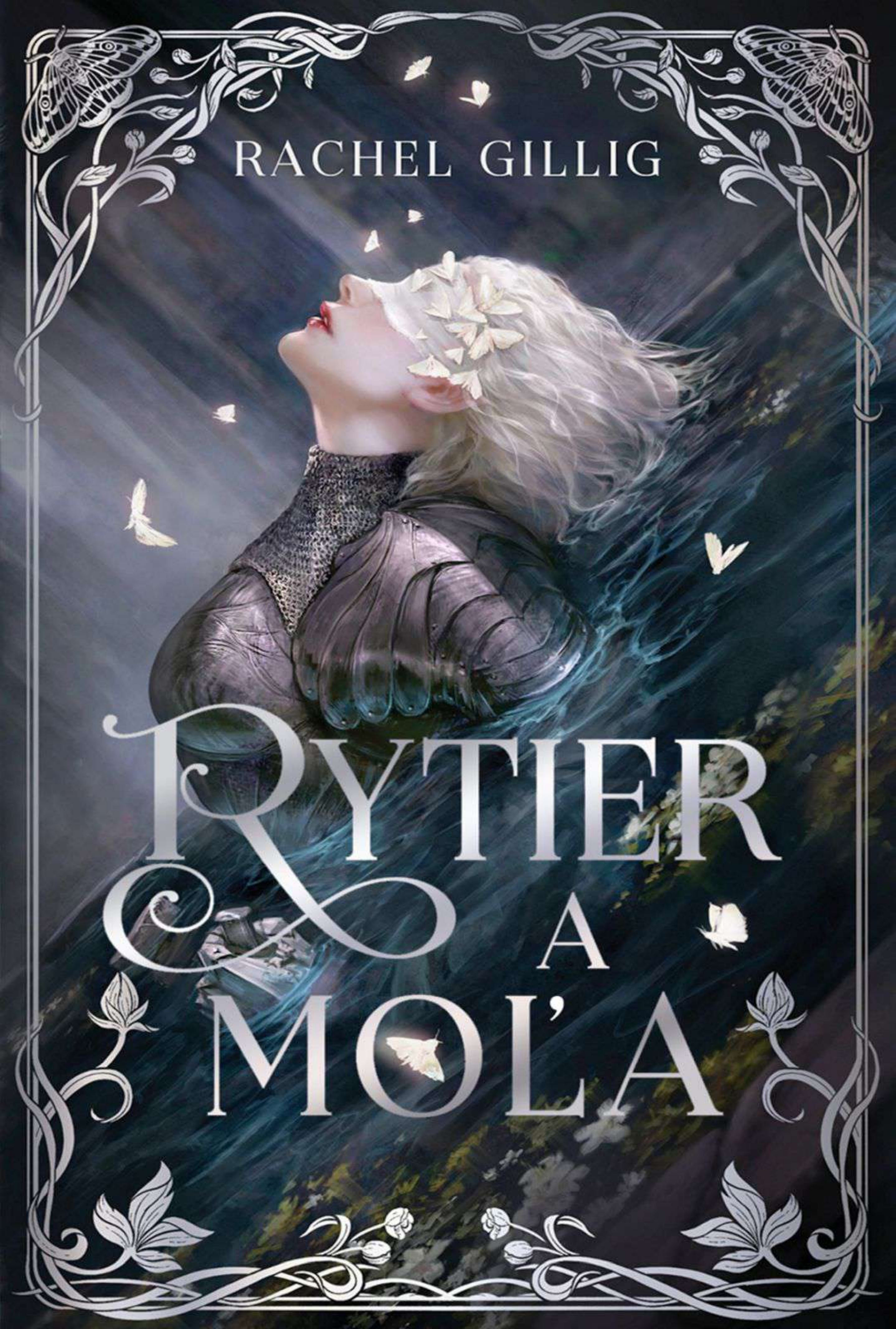

RACHEL GILLIG

RYTIER
A
MOLA

RACHEL GILLIG

RYTIER & A MOĽA

KAMEŇOVODNÉ KRÁLOVSTVO

PRVÁ KNIHA

PRELOŽILA TEREZA MANNERS

Rachel Gillig

THE KNIGHT AND THE MOTH

Copyright © 2025 by Rachel Gillig

All rights reserved.

Cover Design © Alexander Kopainski

Cover Illustration © Anna Moshak

Cover frame, book edges and back endpaper vignettes © Alessandra Fusi

Front endpaper map © Tim Paul

Translation © Tereza Manners, 2025

Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2025

ISBN 978-80-69071-73-5

*Pre dieťa v každom z nás, ktoré túži byť výnimočné.
Chyť ma za ruku, ty zvláštny malý tvor,
a spoločne prelezieme múr.*

KATEDRÁLA AISLING

Tento príbeh poznáš, Bartolomej, hoci si naň nespomínaš. Vyrozprávam ti ho najlepšie, ako viem, a ver, že budem v rozprávaní úprimný. Ak zlyhám, sotva to bude mojou vinou. Nie je azda každý príbeh tak trochu lžou?

Jedného dňa si sa ocitol na skalisku Traumu, kde vietor šepkal tichú melódiu. Na mieste s bielymi sedmokráskami a sivými kameňmi, ktoré ťa oberali o teplo tvojich bosých nôh.

Tam vyrástla katedrála, kde si, maličký sta hmyz, po špičkách cupital stĺporadím do chrámovej lode a dole uličkou. S perami červenými od krvi si spadol do prameňa vyvierajúceho zo starobylého kameňa na presbytériu. Keď si upieral oči na rozetové okno, svetlo bozkávalo vitrážové sklá. Vynikal si v poslušnosti. Vyslovil si mená bohov a to, ako čítať ich znamenia. Naučil si sa snívať...

A topiť sa.

Mrzí ma to, Bartolomej. Ani mňa táto časť príbehu neteší. Často však uvažujem...

Jestvoval by jeho zvyšok bez nej?

PRVÁ KAPITOLA

MÚR SO ŠIESTIMI DEVAMI

Zvláštny chrlič, ktorý sa zväčša vyjadroval v dopletených parabolách, sa odšuchtal do šerého kúta bočnej chrámovej lode, kde sa do pavučiny natiahnutej medzi dvoma svietnikmi chytila mucha.

„Neprestajný bzukot,“ hrozil chrlič muche vápencovým prstom a priestormi katedrály sa pritom niesla ozvena jeho drsného hlasu. „Dobre ti tak! Nepovedal som ti azda tisíc ráz, aby si si dávala pozor na cestu? A teraz,“ naklonil sa bližšie a zahľadel sa na pavučinu, „sa ani nehni. Nech ťa z tej pasce vyslobodím.“

To sa však nestalo. Namiesto toho aj naďalej kázal hmyzu o nástrahách lietania. Ak by mucha dostala do vienka schopnosť rozumne uvažovať, isto by pred pozornosťou tohto konkrétneho chrliča uprednostnila smrť v pavúčích osídlach. Mucha však hovoriť nedokázala, a tak sa nesťažovala, len naďalej bzučala a chrlič neprestával rozprávať...

Takto sa mi podarilo vyklíznúť z lavice, ktorú som utierala od prachu, aby som mohla sledovať, ako k nám hore kopcom cvála kráľ.

Kým som bežala do chrámovej lode, katedrálou sa rozliehal

zvuk mojich bosých chodidiel plieskajúcich o kamennú podlahu. Na dvore pred vchodom na mňa dopadli lúče zapadajúceho slnka, svetlo ktorých presakovalo cez tenučkú tkaninu zahaľujúcu moje oči.

Návštevné hodiny sa pomaly chýlili ku koncu a štrkové nádvo-
rie zívalo prázdnotou. Okupovalo ho len päť vápencových sôch. Päť
zahalených postáv bez tvárí, vysokých na desať rozpätí vtáčích krí-
del, každá s naširoko roztvorenou vábivou náručou. Všetky boli
navlas rovnaké. Odlišovali sa jedine rukami, v ktorých zvierali päť
rozličných kamenných predmetov. Jedna socha držala mincu, ďal-
šia kalamár. Tretia v nich mala veslo, nasledujúca zvonkohru a po-
sledná tkáčsky kameň.

Pomedzi sochy som sa zakrádala po špičkách, sprevádzaná ne-
utíchajúcim strachom, že by ich moje príliš hlasné kroky mohli
rozhnevať. Boli to však len kusy kameňa odbremenené od strastí
hnevu či lásky. Napriek tomu ma však dravé vo svojej nehybnosti
sledovali spopod tmavých kapucní. Vníkala som ich rovnako ako
tichý, starodávny pohľad aislingskej katedrály s jej povýšeneckými
vitrážovými očami spočívajúcimi na mojom chrbte.

Pridala som do kroku.

Dvor vystriedala tráva a kameň nahradil sad hrčovitých ovoc-
ných stromov. Uprostred leta boli ich konáre obťažkané zhlukmi
krvavočervených jabĺk. Načiahla som sa a bez toho, aby som preru-
šila chôdzu, som si jedno odtrhla. Na konci sadu sa týčil dlhý múr.

A na múre...

Päť diev.

Všetky boli odeté v rovnakej bledej látke ako ja a oči im zakrý-
vala tá istá jemná tkanina. Sediace vysoko na starých kameňoch sa
s rozvratými šatami, zaliate slnečným svetlom, ponášali na päť bie-
lych vlajok.

Pri mojom príchode sa naraz otočili, akoby svoju poslednú spo-
ločníčku vycítili. Najvyššia z nich, tá, ktorá na mňa od vchodu
do katedrály zamávala a sykla: *Cvála sem poondiaty kráľ!*, si teraz pri-
ložila dlane k ústam a zvolala na mňa: „Pohni si!“

S jablkom medzi zubami som sa mozoľnatými prstami zavesila do starých kameňov. Stenu vysokú na dvanásť rozpätí pokrýval mach, a tak sa po nej liezlo ťažko. Za desať rokov by sa však v tomto umení zdokonalil ktokoľvek, a tak mi boli kamene známymi protivníkmi.

Vytiahla som sa nahor, kde sa devy predou mnou rozostúpili, a ja som si obkročmo sadla na múr. „Ste si isté, že je to on?“

Dvojka – nepoznala som jej meno, iba číslo –, vysoká a vážna, ukázala prstom na vyhlíadku. „Za tamtým zrázom som zazrela fialové vlajky. Prisahám na svoju matku.“

„Možno by tá prisaha aj niečo znamenala, ak by si nejakú mala,“ zašomrla Trojka.

„Len vyčkaj!“ odvrkla Dvojka vzpriamená ako prút. „Uvidíš, že vravím pravdu.“

Vedľa mňa si Päťka odhrnula z tváre ryšavé vlasy. Vietor jej ich okamžite navial späť. „To sa ani nepodelíš?“ prihovorila sa mi, kývnuc na jablko.

Ovocie som jej podala. „Nie je veľmi sladké.“

„Fuj.“ Vystrúhala grimasu a vrhla jablko cez múr. S buchnutím dopadlo na okraj cesty a stala sa z neho iba červená bodka medzi zeleňou. „Ako to môžeš jesť?“

Z druhej strany pri mne sedela Štvorka a okolo ruky si ovíjala za hrst nepoddajných čiernych kučier. Keď sa dotkla môjho ramena, stretli sa nám pohľady. Teda aspoň som sa nazdávala, že sa tak stalo. Pre tkaninu zakrývajúcu ich tváre od obočia až ku koreňu nosa bolo nemožné zistiť, kam ženy v skutočnosti upierajú zrak. Nepoznala som ich mená ani farbu ich očí.

Nepoznala som farbu svojich vlastných očí.

„Nech sa prepadnem.“ Štvorka pomaly rozťahla pery do úsmevu. „Tu ho máme.“

Otočili sme sa. A tam, na východe, sa spoza zelených pahorkov vynárali...

Fialové vlajky.

Prížmurila som oči. Dívať sa cez tkaninu bolo ako hľadiť cez

paru unikajúcu z čajníka. No vďaka vysokému skalisku, na ktorom stála katedrála, rozsiahlym kopcom Traumu a číremu vzduchu, nebolo ťažké rozoznať detaily sprievodu kráľa Castora v momente, keď sa vyhupol spoza kopca.

Sprievod tvorili prinajmenšom dva tucty jazdcov – vlajkonosiči, panoši a rytieri. Pohľad na nich bol skutočne pozoruhodný. Na brnení im tancovalo denné svetlo a po vetre sa cez skalisko niesla ich vrava – slová pokrútené ozvenou do chybného prekladu. Dokonca aj z diaľky som spoznala kráľa Benedicta Castora. Brnenie nemal ukuté z rovnakého strieborného kovu ako jeho rytieri, ale pozlátené, akoby bol slnkom a oni zhlukom menších hviezd.

Kráľa chlapca som vtedy zočila prvý raz.

Sprievod sa stratil v plytkom údolí. O desať minút prejde priamo popod múr, na ktorom sme drepeli sťa nedočkavé vrabce.

Jednotka si poklekala prstom po brade. „Kvôli jednému vešteniu si so sebou priviedol obrovské množstvo rytierov.“

Štvorka sa uškrnula. „Ako dobre.“

„Počula som, že kráľ je ešte len dieťa,“ ozvala sa Trojka typickým monotónnym spôsobom, akoby práve vyriečené slová čítala. „Vraj sa bojí aj vlastného tieňa. Možno preto si do starého strašidelného Aislingu priviedol ochranu.“

„Meče a brnenie tu neobstoja,“ šepľala som do vetra.

Ostatné prikývli.

„A keď sme už pri tom...“ Jednotka siahla do beztvarych záhybov svojich šiat a vytiahla z nich šesť stebiel suchej slamy. „Sem sa, bosorky.“

Naraz sme zastonali a poposúvali sa na múre. Keď sme sa konečne prestali hýbať, Dvojka stála priamo pred Jednotkou a v hrsti zvierala stebľá suchej slamy. Hra bola jednoduchá.

Nevytiahnite si krátku slamku.

Dvojka si stebľá pozorne obzrela a zo stredu vytiahla jedno dlhé. Jednotka potiahla z okraja a aj jej sa ušlo dlhé steblo. Takto to pokračovalo, kým Jednotke neostali v ruke iba dve stebľá. Po chvíli sa odhodlala, potiahla a...

Uškrnula sa. „Ostalo ti krátke steblo, Dvojka.“

Dvojka si nás s vysoko zodvihnutou bradou premerala. „Teraz ty, Trojka.“

Hra pokračovala. Dvojka porazila Trojku a samolúbo sa postavila vedľa Jednotky, zatiaľ čo my ostatné sme si obhrýzali nechty a čakali, kedy prídeme na rad. Trojka porazila Štvorku a rovnako aj Päťku.

Kým sa Štvorka prepracovala ku mne, svojej poslednej oponentke, bola meravá sťa cínový vojačík.

Predvádzajúc tanec známy len nám, sme sa pomaly posúvali pozdĺž múra, zatiaľ čo sa k nemu postupne približovali zvuky kráľovského sprievodu. Štvorka pevne zovrela steblá a kývla na mňa. „Ťahaj prvá.“

Starostlivo som si prezrela ich žlté konce a jedno si vytiahla.

Štvorka urobila to isté. Zneďaleka k nám doliehalo erdžanie koní a smiech rytierov. Vybrala som si ďalšie dlhé steblo. Aj Štvorka si opäť potiahla.

„Posledné steblá,“ hvizdla Trojka. „Obávaš sa, že ti nevoľnosť zabráni flirtovať, Štvorka?“

„Mlč.“ Štvorka ku mne trhla bradou. „Pokračuj.“

Vedela som, na čo myslí. Na to isté, na čo myslela každá z nás zakaždým, keď sme sto ráz predtým hrali túto hru.

Nechcem snívať.

Vietor sa mi pohrával s krátkymi striebřistými vlasmi, no ja som neodtŕhala oči od stebiel a ich nepravidelných zubatých koncov. „Toto.“

Všetky ženy sa naklonili dopredu a Štvorka odhalila steblá. „Máš šťastie, Štvorka, ty mrcha.“

Vytiahla som si krátke steblo.

Štvorkin smiech prekypoval úľavou. „To je dobre, Šestka. Si z nás najoblúbenejšia. Vo vode sa nikdy nehádžeš.“

Slamku – malú nevzhľadnú rozstrapkanú vec – som pevne zovrela v ruke a práve vo chvíli, keď sa pod nami objavili prví jazdci, som sa s plesnutím opäť usadila na múr.

Prvým jazdcom, poháňajúcim koňa s nepatrnými škvrnami od trávy na slabinách, bol kráľ.

Benedict Castor sa neniesol vzpriamene, ako som to videla u jeho predchodcu kráľa Augura, chladného a ľahostajného muža so sivými očami a sivými vlasmi. Práve naopak, kráľ Castor sa v sedle hrbil a jeho brnenie vŕzgalo, akoby nebol na zovretie kovu zvyknutý. Vyzeral ako panoš, ktorý sa rozhodol prezliecť za rytiera. Líca mal okrúhle, bradu hladkú a mne napadlo, či sa už vôbec musí holiť.

„Len si to predstavte,“ ozvala sa Päťka, „v sedemnástich si ho rytiersky rád vybral za ochrancu viery. Sedemnástročný a už ho zvolili za kráľa.“

„Celý život pred sebou,“ hľadiac naňho zamrmľala Jednotka.

Kráľ Castor precváľal popod nás bez toho, aby si uvedomil, že ho niekto sleduje, a tak ani len nezodvihol hlavu. Potom si však Štvorka povzdychla a jeden z kráľových vlajkonosičov uprel zrak nahor. Keď nás zbadal na múre, naširoko roztvoril oči. *Vidmy*, naznačil ústami, no nevyšiel mu z nich ani hlások. A potom o čosi odvážnejšie zakričal: „Šesť diev na múre. Vidmy!“

Vzdych predal hlasný šum a erdžanie koní a pred nami sa zjavili rytieri. Ich rady tvorili ženy a muži rozmanitého výzoru. Niektorí mali plavé vlasy typické pre miesta v okolí útesov Bellidine, iní zas ostré črty tých, ktorí žili neďaleko Žeravých štítov. Jedna z rytierok so sekerou prehodenou na pleci mala oči obtiahnuté čiernym uhlíkom charakteristickým pre obyvateľov Zvonivého lesa.

„Vidma,“ zavolať jeden z rytierov, nadvihujúc si priezor prilby a hľadiac pritom na Štvorku. „Krásne orákulum. Skolil som mnohé divotvory – chránil Omenov a vieru. Ráč mi, prosím, za moju oddanosť venovať bozk.“

Teraz si už skladali helmy aj ďalší rytieri, aby si nás mohli lepšie obzrieť. Niektorí na pozdrav odrecitovali kráľovské krédo, iní nám hádzali sedmokrásy a žobronili – ach, ako len žobronili – o našu pozornosť, naše slová a bozky i napriek privysokému múru a tomu, že nás viac než dotyk ich pier uspokojoval pohľad na to, ako prosí-kajú.

Naklonila som sa dopredu a pokúsila sa im pozrieť do očí. Abatíši a piatim ženám, ktoré so mnou boli na múre, pokrývala oči tkanina. Okrem očí návštevníkov katedrály som občas zahliadla len oči chrlíčov. Tie však boli vytesané z kameňa a pri pohľade na ne som mala pocit, akoby som sa dívala na samotnú katedrálu. Ohromujúcu, no úplne bez života.

Rozozvučali sa zvony.

Kráľovský sprievod zredol a popod nás precválali už len poslední rytieri. Vidmy ich s naučenou rovnováhou nasledovali po múre, no ja som ostala sedieť.

Otvorila som dlaň a dovolila prelietavému severnému vetru, nech z nej odveje polámané kúsky krátkeho stebľa.

Zvony katedrály neprestajne a naliehavo vyzváňali. Poslušne som sa postavila, pripravujúc sa na to, čo bude nasledovať...

Vtedy podo mnou zaerdžal kôň.

Popod múr cválal na koni posledný rytier. Zviera bez varovania zastalo a hlasno prežúvalo čosi, čo objavilo v zeleni pri ceste.

Moje jablko.

Rytier, v snahe pokračovať v ceste, popchol koňa, no ten sa nepohol ani o krok, iba si spokojne odfrkol a pokračoval v ľúbostnej afére s jablkom.

Spod helmy sa vyrojila záplava nadávok. Rytier sa pomrivil v sedle a pri zvuku zvonov zodvihol hlavu. Umožnil mi tak nahliadnuť cez priezor, vďaka ktorému sa mohol dívať po okolí.

Nevidela som mu do očí a on zas cez tkaninu nedokázal nazrieť do tých mojich. Napriek tomu som to však pocítila niekde medzi žalúdkom a hrdlom v momente, ako ma zbadal na múre.

Plecia mu zmeraveli. Pomaly sa načiahol a zložil si helmu. Oslobočil tak masu čiernych vlasov, a keď si ich odhrnul z čela, zalapala som po dychu.

Ostré črty. Tmavé obočie. Výrazný nos. Pokožku mal olivovú, zlatistú od slnka, no jeho tvári chýbala vládnosť. Na slnku sa mu v pravom uchu zaleskli tri zlaté krúžky. Vážne hnedé oči, ktoré by sa dali poľahky zmýliť s čiernymi, mal orámované uhlíkom.